

Arrest

**nr. 127 914 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, en zijn voogd X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, verklaart op 17 augustus 2011 in het Rijk te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 24 oktober 2011 wordt door de Dienst Voogdij voor de verzoeker een voogd aangewezen, mevrouw G. V.

Op 29 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de Raad, die bij arrest met nummer 98 224 van 28 februari 2013 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 6 september 2013 dient de voogd van de verzoeker voor hem een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 december 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Deze beslissing wordt aan de voogd van de verzoeker ter kennis gebracht op 21 januari 2014.

Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…) *BEVEL TOT TERUGBRENGING*

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.¹

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw G(...)(...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven² de persoon die verklaart te heten S(...), Z(...), geboren te (...) op (...), van nationaliteit Afghanistan (te zijn)², verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijkte verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene is op 17/08/2011 samen met zijn broer S(...) F(...) (Ov-nr (...)) in België aangekomen. Zij dienden dezelfde dag een asielaanvraag in. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat de Vluchtelingenstatus niet kon worden toegekend aangezien de verklaringen van betrokkene (en zijn broer) weinig overtuigend waren en weinig plausibiliteit vertoonden; er kon geen geloof aan worden gehecht. Volgens art. 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet is er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade. De Vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hen aldus geweigerd op 29/08/2012. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28/02/2013.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies

van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 07/09/2013 haar aanvraag in. De voogd stelt dat betrokkene geen enkele binding meer heeft met Afghanistan. Hij behoort tot de zwakke groep van minderjarigen die hulp en bijstand nodig hebben, wat niet aanwezig is in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan zal hij er geen zekere bestaansmiddelen hebben.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 25/10/2013.

Tijdens dit verhoor op 29/05/2013 verklaart betrokkene dat hij bij zijn verklaringen blijft zoals gedaan tijdens zijn asielaanvraag en het verhoor bij het CGVS. De problemen zijn nog steeds hetzelfde en geregistreerd door de politie. Betrokkene verklaart niets te weten over zijn ouders, hij weet niet waar ze zijn. Zijn ouders hadden lang geleden telefonisch laten weten dat ze samen met zijn broer S(...) en zus M(...) naar Pakistan waren gevlucht en er in een kamp verbleven. Omdat ze daar niet veilig waren gingen ze verder naar Iran. Betrokkene heeft sindsdien niets meer over zijn ouders vernomen. Ze zijn niet meer op dat telefoonnummer te bereiken. Of zijn zussen R(...) en F(...) nog in Afghanistan verblijven weet betrokkene niet, hij had niet zoveel contact met hen. Met oom Noor H(...), bij wie betrokkene en zijn broer de laatste 4 maanden voor hun vertrek uit Afghanistan woonden, heeft hij naar eigen zeggen geen contact meer.

Betrokkene voegt de volgende documenten toe : een kopie van de brief van zijn oom N(...) H(...) en een kopie van de oproeping voor zijn oom N(...) H(...) door de politie, alsook een origineel document van verandering van studierichting van dit schooljaar.

De voogd voegt nog toe dat zij op basis van de wet van de minderjarigen en in het kader van de duurzame oplossing bij de dienst MINTEH is gekomen. In land van herkomst zijn er geen zekerheden dat betrokkene opgevangen kan worden, er is geen familie meer en zijn ouders zijn niet meer te bereiken. Zij zou graag willen, om in afwachting van de zoektocht naar de duurzame oplossing, betrokkene in het bezit te stellen van een AI. Het is moeilijk om zonder documenten naar school te gaan.

Vooreerst stellen wij vast dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds uitvoerig grondig onderzocht werden door de daartoe bevoegde asielinstanties, doch werden verworpen. Betrokkene blijft bij deze verklaringen, er worden hieraan geen nieuwe objectieve elementen toegevoegd, noch worden de verklaringen aannemelijk gemaakt door het voorleggen van bewijskrachtige documenten.

De voorgelegde documenten (een kopie van de brief van zijn oom N(...) H(...) en een kopie van de oproeping voor zijn oom N(...) H(...) door de politie), betreffen documenten die niet in de Nederlandse taal zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling door een beëdigd tolk. De herkomst en authenticiteit ervan kan niet worden nagegaan. Deze documenten hebben een louter gesolliciteerd karakter. Hieraan kan dus geen enkele bewijswaarde worden verleend.

Daargelaten, merken wij op dat de toepassing van de procedure voorzien in artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 niet kan worden aangewend als een soort van hoger beroepsmiddel tegen een beslissing van het CGVS of de RW. Bij de bepaling van de duurzame oplossing en de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 is het geenszins de bedoeling dat de criteria van de Conventie van Genève afgetoetst worden, noch dat men een oordeel velt over het feit of betrokkene al dan niet in aanmerking komt voor een subsidiaire bescherming rekening houdend met de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. De wetgever heeft deze procedures duidelijk van elkaar gescheiden en uit de algemene economie van de wet van 15/12/1980 kan dit onderscheid afgeleid worden. Indien betrokkene van oordeel is over nieuwe elementen te beschikken die naar zijn oordeel een ander licht werpen op zijn situatie en mogelijks de genomen beslissing kan doen ombuigen, dient hij deze in te dienen overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

Dat er daarnaast geen enkele mogelijkheid meer is op opvang in Afghanistan en dat de duurzame oplossing om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft wordt niet voldoende bewezen.

Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. De simpele verklaring dat betrokkene geen contact meer heeft of kan opnemen met zijn ouders of andere

familieleden voldoet hier niet en is op zijn minst bevreemdend te noemen. Conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet- gouvernementele organisaties. Indien betrokkene niet kan terugkeren naar zijn ouders in Kabul, bestaat er nog steeds de mogelijkheid om opgevangen te worden door zijn oom N(...) H(...), bij wie hij de laatste 4 maanden woonde voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Op heden tonen deze opsporingen niet aan dat zijn oom niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar zijn vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Niets stelt dat betrokkene bovendien niet zou kunnen opgevangen worden door zijn 2 zussen, nl. S(...) R(...) of S(...) F(...), die volgens zijn verklaring nog in Afghanistan zijn.

En bovendien verblijft zijn meerderjarige broer S(...) F(...) eveneens illegaal op het Belgisch grondgebied. Rekening houdend met het feit dat F(...) in het bezit gesteld werd van een BGV, kan men stellen dat betrokkene samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan waar een familiaal netwerk aanwezig is. Bij een terugkeer, kan de broer van betrokkene desgevallend instaan en/of hulp bieden voor/bij de zorg en opvang van betrokkene, zoals dit op heden ook hier gebeurt. De situatie zal niet gewijzigd zijn.

Dat betrokkene hier naar het school gaat; goed zijn best doet maar dat het moeilijk is om zonder documenten naar school te gaan, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De specifieke bepalingen overeenkomstig de art. 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen in een toekennig van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene samen met zijn meerderjarige broer naar Afghanistan voorop.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden beslissing.

Hij is van oordeel dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze beslissing, nu er ter zake een gebonden bevoegdheid is.

In de nota met opmerkingen zet hij de exceptie als volgt uiteen:

“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981. 3/13

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij een schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat voormelde schendingen niet kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing een bevel tot terugbrenging betreft waarbij echter in de eerste plaats uitspraak wordt gedaan over een ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de vreemdelingenwet. De bestreden akte reikt dan ook verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat men voor de verzoeker een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet en dat verzoekers voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het “hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen” van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en de verzoeker in het kader van de uiteenzetting van zijn middelen precies uiteenzet dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan bij zijn onderzoek betreffende de duurzame oplossing in zijn hoofd, moet de grond van de zaak worden onderzocht en kan de exceptie niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid moet rekening houden met alle relevante en gekende gegevens van de zaak, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Middelen van onterechte weigering van verblijf,

- *Schending van artikel 61/14 en volgende van de Wet van 15 december 1980,*
- *Schending van de motiveringsplicht / de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid moet rekening houden met alle relevante en gekende gegevens van de zaak,*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*
- *Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980,*
- *Schending van artikel 3 en van artikel 8 van het EVRM,*

De duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt bepaald nadat DVZ alle elementen van het dossier heeft onderzocht,

DVZ meent in casu dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk bestaat in België en stelt dan ook een spoedige terugkeer van verzoeker samen met zijn meerderjarige broer naar Afghanistan voorop,

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er een onderzoek is gebeurd dat er in het land van herkomst voldoende garanties werden gegeven op gebied van opvang en ten lasteneming van verzoeker,

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ onderzocht heeft of de familie van verzoeker daadwerkelijk voor hem kan instaan en dat er in het land van herkomst voldoende garanties zijn op onderwijs en (geneeskundige) verzorging,

In weerwil tot wat DVZ beweert is er geen sprake van een adequate opvang en verzorging in Afghanistan,

Verzoeker heeft ten overvloede verklaard dat hij niet weet waar zijn familie verblijft,

De ouders zijn vertrokken uit Afghanistan naar Pakistan en dan naar Iran. Van zus R(...) en F(...) weet verzoeker niet of ze nog verblijven in Afghanistan,

Met oom N(...) H(...) is er geen contact meer,

De familie is voor verzoeker niet gelokaliseerd en niet (telefonisch) bereikbaar,

Verzoeker is inderdaad met zijn oudere broer F(...) naar België gevlucht,

De enkele vaststelling dat F(...) meerderjarig is en samen met verzoeker in België verblijft impliceert niet dat F(...) voor adequate opvang en verzorging kan en/of moet instaan voor verzoeker en deze kan garanderen in het land van herkomst,

Het enkele gegeven dat verzoeker thans samen is met zijn meerderjarige broer is niet voldoende om te besluiten dat de duurzame oplossing bestaat in een spoedige terugkeer samen met zijn meerderjarige broer naar Afghanistan,

F(...) stond in Afghanistan niet in voor de opvang en zorg voor verzoeker voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan naar Europa. Het is niet bewezen dat F(...) dit nu wel zou kunnen bij een terugkeer naar Afghanistan,

Aan F(...) werd weliswaar een BGV afgeleverd in het kader van de asielprocedure echter zonder dat een spoedige terugkeer naar Afghanistan werd vooropgesteld,

Door te beslissen dat de duurzame oplossing bestaat in een spoedige terugkeer met de meerderjarige broer F(...) naar Afghanistan wordt impliciet een beslissing genomen t.a.v. de meerderjarige broer F(...) die in deze geen betrokken partij is. DVZ is hiertoe niet bevoegd aangezien F(...) geen vragende partij in de onderhavige procedure is en meerderjarig is,

Bovendien staat het F(...) vrij om te vertrekken met onbekende bestemming,

Het objectief element is wel degelijk aanwezig. Verzoeker is minderjarig. Hij is als minderjarige naar België gekomen,

Hieruit volgt dat hij om die reden deel uitmaakt van een kwetsbare groep van minderjarigen die hulp en bijstand nodig hebben wat niet aanwezig is in Afghanistan. De voogd heeft hier uitdrukkelijk op gewezen in de aanvraag en tijdens het gehoor,

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de situatie van verzoeker in Afghanistan in bovenstaande zin werd onderzocht,

De verklaring dat verzoeker niet weet waar zijn familie is, voldoet niet volgens DVZ, DVZ geeft echter geen redenen aan waarom deze verklaring niet kan volstaan en houdt blijkbaar geen rekening met de actuele leefomstandigheden in Afghanistan, de gebrekkige administratie, telecommunicatie ... DVZ noemt het “bevreemdend”,

Als DVZ iets “bevreemdend” meent te moeten noemen dan mag verzoeker redelijkerwijze verwachten dat dit in de beslissing verder wordt toegelicht – quod non – ,

De beslissing faalt op dit vlak,

Verzoeker betwist ten stelligste over een familiaal netwerk te beschikken in Afghanistan,

DVZ geeft niet aan welke garanties op adequate opvang en verzorging verzoeker in concreto dan wel zal hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. Want een familiaal netwerk is er niet. En opvanginstanties zijn in Afghanistan onbestaande,

Verzoeker is minderjarig en behoort tot de zwakke groep van de minderjarigen in Afghanistan met alle gevolgen vandien. De gedwongen rekrutering van minderjarigen door de Taliban is realiteit en een vaststaand feit. Verzoeker kan een mogelijk slachtoffer worden van de Taliban,

Het voornaamste beschermingsmechanisme in Afghanistan voor een minderjarige is de familie. Over de familie van verzoeker is er geen enkele zekerheid: de familieleden zijn niet gelokaliseerd, er is geen (telefonisch) contact en ze zijn niet bereikbaar,

Bij het bepalen van de duurzame oplossing werd dit element van de aanvraag niet en/of onvoldoende onderzocht,

Verzoeker heeft zich in België toegelegd op de studie van de Bijbel en hij vond aansluiting bij een groep mensen die behoren tot een lokale kerkgemeenschap. Dit zal in Afghanistan aanleiding geven tot uitsluiting en maatschappelijk-sociale problemen, geeft de voogd aan in de aanvraag,

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ dit element van de aanvraag heeft onderzocht bij het bepalen van de duurzame oplossing,

Elke beslissing i.v.m. minderjarigen moet uitdrukkelijk de motieven inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en dat ze werd getoetst aan en in het hoger belang van kind,

De beslissing waartegen beroep, diende getoetst te worden aan het hoger belang van het kind. Dit is in casu niet afdoende gebeurd,

Er zijn geen elementen aanwezig/noch onderzocht waaruit volgt dat:

- er bij de terugkeer voldoende garanties worden gegeven op gebied van aangepaste opvang van de minderjarige,*
- DVZ er zich van vergewist heeft dat het in het hoger belang van verzoeker is dat hij terugkeert naar Afghanistan,*
- er in Afghanistan voldoende garanties zijn op onderwijs,*
- er in Afghanistan voldoende garanties zijn op geneeskundige verzorging,*

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen nodig ter juiste beoordeling van het belang van het kind, m.n. de individuele situatie in België die in alle opzichten opweegt tegen de individuele situatie in Afghanistan,

Bij elke beslissing die de overheid neemt moet zij een afweging maken van wat de impact van haar beslissing kan zijn op het leven van kinderen. Bovendien mag deze beslissing nooit in strijd zijn met het belang van het kind,

Een loutere verwijzing naar de toepasselijke rechtsregels zonder meer, zoals in casu wordt gedaan, vormt geen afdoende motivering,

DVZ heeft een duidelijke beoordelingsfout gemaakt door al te vlug en zonder te antwoorden op de argumenten van verzoeker zoals uiteengezet in de aanvragen en het gehoor, de bestreden beslissing te nemen,

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen,

Bij de beoordeling van de aanvraag is de overheid in casu, wegens gebrek aan zorgvuldigheid, niet uitgegaan – en bovendien niet kunnen uitgaan – van de juiste feitelijke gegevens en/of correcte beoordeling van deze gegevens. Zij kwam dan ook tot een onredelijk besluit,

Alle belangrijke elementen moeten worden beoordeeld, (RvV, arrest nr. 15247) wat in casu niet is gebeurd,

Om reden dat niet is ingegaan op alle belangrijke elementen en een soort standaardformulering wordt gebruikt in de beslissing, is deze niet afdoende gemotiveerd,

Alvorens de bestreden beslissing te nemen werd geen onderzoek gedaan naar aangepaste opvang en/of werden geen garanties aangegeven met betrekking tot aangepaste opvang en verzorging, Het is zeer goed mogelijk dat verzoeker in Afghanistan moet overleven op straat en slachtoffer wordt van gedwongen rekrutering door de Taliban, Dat derhalve het risico voor een mensonwaardige en vernederende behandeling er zeer reëel is, wat een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM,

Uit het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt,

Om bovenstaande redenen is de vernietiging van de bestreden beslissing gegrond,”

4.2 De verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet ;*
- de motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 3 en 8 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat nergens uit de bestreden beslissing zou blijken dat er onderzoek is gebeurd dat er in het land van herkomst voldoende garanties werden gegeven op gebied van opvang en ten lasteneming. De verzoekende partij meent dat er geen

sprake is van adequate opvang in Afghanistan. De verzoekende partij houdt voor dat haar familie niet gelokaliseerd is en niet (telefonisch) bereikbaar is. De verzoekende partij voert tevens aan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een impliciete beslissing werd genomen ten opzichte van de meerderjarige broer. De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het enig middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM. 6/13

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het enig middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij niet noodzakelijk bestaat in België en dat een spoedige terugkeer naar het herkomstland voorop dient te worden gesteld, reden waarom een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de voogd werd betekend.

Verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing in wezen twee luiken bevat.

Enerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarige niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij dit motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingenbesluit.

Overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Afghanistan vooropgesteld alwaar de minderjarige kan worden herenigd met haar familie. De verzoekende partij haar kritiek is met name gericht tegen dit laatste motief zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de voogd en de minderjarige aangebrachte gegevens en stukken en dit zowel bij de aanvraag om machtiging tot verblijf als tijdens het gehoor dat op 25.10.2013 plaatsvond in het kader van deze aanvraag.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende op de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde bij haar verklaringen te blijven zoals afgelegd tijdens haar asielaanvraag en het verhoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dienaangaande wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel terecht gemotiveerd dat door de asielinstanties werd besloten dat de verklaringen van betrokkene weinig overtuigend waren en weinig plausibiliteit vertoonden, zodat er geen geloof aan kon worden gehecht.

Bovendien werd nopens de door de verzoekende partij voorgelegde documenten op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat die niet in de Nederlandse taal zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling door een beëdigd tolk. Voorts merkte de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op dat de herkomst en authenticiteit ervan

kan niet worden nagegaan en dat de voorgelegde documenten een louter gesolliciteerd karakter hebben, zodat er geen bewijswaarde aan kan worden verleend.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens geheel terecht werd gemotiveerd dat bij het bepalen van de duurzame oplossing voor de verzoekende partij geen onderzoek diende te worden gevoerd naar de toepasbaarheid van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Middels haar verklaringen lijkt de verzoekende partij een herbeoordeling van haar asielaanvraag te beogen, doch dienaangaande stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht dat indien de verzoekende partij van oordeel is over nieuwe elementen te beschikken die naar haar oordeel een ander licht werpen op haar situatie en mogelijks de genomen beslissing van de asielinstanties kan doen ombuigen, zij een nieuwe asielaanvraag dient in te dienen overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

In casu diende door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel een beoordeling te worden gemaakt van de duurzame oplossing voor de niet-begeleide minderjarige en werd besloten dat niet afdoende werd bewezen dat er in Afghanistan geen enkele mogelijkheid meer is op opvang en dat de duurzame oplossing om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde dat de loutere verklaring dat de verzoekende partij geen contact meer heeft of kan opnemen met haar ouders of andere familieleden niet volstaat en bovendien op zijn minst bevreemdend te noemen is.

Vervolgens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris op zorgvuldige wijze is nagegaan dat er in hoofde van de verzoekende partij verscheidene mogelijkheden van opvang zijn.

“Indien betrokkene niet kan terugkeren naar zijn ouders in Kabul, bestaat er nog steeds de mogelijkheid om opgevangen te worden door zijn oom N(...) H(...), bij wie hij de laatste 4 maanden woonde voor zijn vertrek uit Afghanistan (...). Op heden tonen deze opsporingen niet aan dat zijn oom niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar zijn vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Niets stelt dat betrokkene bovendien niet zou kunnen opgevangen worden door zijn 2 zussen, nl. S(...) R(...) of S(...) F(...), die volgens zijn verklaring nog in Afghanistan zijn.

En bovendien verblijft zijn meerderjarige broer S(...) F(...) eveneens illegaal op het Belgisch grondgebied. Rekening houdend met het feit dat F(...) in het bezit gesteld werd van een BGV, kan men stellen dat betrokkene samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan waar een familiaal netwerk aanwezig is. Bij een terugkeer, kan de broer van betrokkene desgevallend instaan en/of hulp bieden voor/bij de zorg en opvang van betrokkene, zoals dit op heden ook hier gebeurt. De situatie zal niet gewijzigd zijn.”

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om in de voorliggende situatie te oordelen dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België bestaat. Terwijl de loutere beweringen als zou de verzoekende partij niet weten waar haar familie is, uiteraard niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen van de gemachtigde.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de beschouwingen in haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken in het kader van onderhavig annulatieberoep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verzoekende partij heeft nog kritiek op het feit dat door de bestreden beslissing tevens een impliciete beslissing zou worden genomen ten aanzien van de meerderjarige broer van de verzoekende partij. De verzoekende partij voert aan dat het de meerderjarige broer vrij staat te vertrekken naar een onbekende bestemming en dat van de broer niet kan worden gevraagd spoedig naar Afghanistan terug te keren. In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen benadrukt verweerder vooreerst dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in Afghanistan niet zal kunnen worden opgevangen door haar ouders, oom of zussen.

Het kwestieuze motief in verband met de meerderjarige broer is naar het oordeel van verweerder dan ook niet determinerend voor de uitkomst van de ten opzichte van de verzoekende partij gewezen beslissing.

De verzoekende partij haar kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Bovendien laat verweerder gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te overwegen dat de meerderjarige broer -net zoals in België het geval is- bij een terugkeer naar Afghanistan zou kunnen instaan voor de zorg en opvang van de verzoekende partij. Het loutere feit dat de meerderjarige broer vroeger in Afghanistan niet instond voor de opvang en zorg, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat zulks op heden wel het geval is.

Verweerder benadrukt dat de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen, met uitdrukkelijke verwijzing naar het familiaal netwerk van de verzoekende partij in haar land van herkomst.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De verzoekende partij voert in het enig middel nog aan dat het goed mogelijk is dat zij zal moeten overleven op straat en dat zij slachtoffer zal worden van een gedwongen rekrutering door de Taliban. De verzoekende partij maakt gewag van een schending van artikel 3 EVRM.

Er blijkt niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich er, wat de ingeroepen onveiligheidssituatie betreft, niet toe kon beperken te verwijzen naar de vaststellingen die in dit verband werden gedaan door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de asielpcedure van de minderjarige en dat hij

alsnog zelf een onderzoek diende te voeren naar de vraag of de veiligheidssituatie in het dorp en de regio van afkomst in Afghanistan wel zou toelaten in een adequate opvang en verzorging voor de minderjarige te voorzien.

In het kader van de asielprocedure werd zo reeds duidelijk vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan de door de minderjarige ingeroepen vrees voor vervolging en dat niet blijkt dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In antwoord op de door de verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, terwijl de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient ook te worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op correcte wijze kon verwijzen naar het artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat in beginsel voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3 De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er een onderzoek is gebeurd dat er in het land van herkomst voldoende garanties werden gegeven op gebied van opvang en ten lasteneming van de verzoeker, dat evenmin blijkt dat de verweerder onderzocht heeft of de familie van de verzoeker daadwerkelijk voor hem kan instaan en of er in het land van herkomst voldoende garanties zijn op

onderwijs en (geneeskundige) verzorging. De verzoeker stelt dat er geen sprake is van een adequate opvang en verzorging in Afghanistan, dat hij heeft verklaard dat hij niet weet waar zijn familie verblijft, dat zijn ouders uit Afghanistan naar Pakistan en dan Iran zijn vertrokken, dat hij niet weet of zijn zussen nog in Afghanistan verblijven, dat er met oom N. H. geen contact meer is en dat zijn familie niet gelokaliseerd en niet (telefonisch) bereikbaar is. De verzoeker geeft aan dat het enkele gegeven dat hij thans samen is met zijn meerderjarige broer niet voldoende is om te besluiten dat de duurzame oplossing bestaat in een spoedige terugkeer met zijn broer naar Afghanistan. De verzoeker wijst er op dat zijn broer in Afghanistan niet instond voor de opvang en zorg voor de verzoeker en dat het niet bewezen is dat zijn broer dit nu wel zou kunnen bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoeker voert aan dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep van minderjarigen die hulp en bijstand nodig hebben, wat niet aanwezig is in Afghanistan en waarop zijn voogd uitdrukkelijk heeft gewezen in de aanvraag en tijdens het verhoor. De verzoeker geeft aan ten stelligste te betwisten over een familiaal netwerk in Afghanistan te beschikken en hij meent dat de verweerder niet aangeeft welke garanties op adequate opvang en verzorging de verzoeker *in concreto* dan wel zal hebben bij een terugkeer naar Afghanistan, nu er geen familiaal netwerk is en opvanginstanties er onbestaande zijn. De verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing diende getoetst te worden aan het hoger belang van het kind en dat dit *in casu* niet gebeurd is. Volgens de verzoeker zijn er geen elementen aanwezig noch onderzocht waaruit volgt dat er bij de terugkeer voldoende garanties worden gegeven op gebied van aangepaste opvang van de minderjarige, dat evenmin blijkt dat de verweerder zich ervan vergewist heeft dat het in het hoger belang van de verzoeker is dat hij terugkeert naar Afghanistan. De verzoeker besluit dat er, alvorens de bestreden beslissing te nemen, geen onderzoek werd gedaan naar aangepaste opvang en/of geen garanties werden aangegeven met betrekking tot aangepaste opvang en verzorging.

4.4. De bestreden beslissing kadert, zoals besproken onder punt 3., in de eerste plaats in een aanvraag die verzoekers voogd op 7 september 2009 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet.

Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet definieert “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst er op dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven m.b.t. artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”*

Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding”.*

4.5. De zorgvuldigheidsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste

zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6. Een analyse van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde in een eerste onderdeel van zijn beslissing besluit dat het in het kader van de hem voorgelegde verblijfsaanvraag voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen niet voldoende bewezen is dat er voor de verzoeker geen enkele opvangmogelijkheid meer is in Afghanistan en dat de duurzame oplossing om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft.

Deze vaststelling staat echter los van het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde in het kader van de duurzame oplossing zoals voorzien in artikel 61/14, 2° *juncto* artikel 61/18, eerste gedachtestreepje van de vreemdelingenwet een spoedige terugkeer van de verzoeker naar Afghanistan voorop stelt.

De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet- gouvernementele organisaties. Indien betrokkene niet kan terugkeren naar zijn ouders in Kabul, bestaat er nog steeds de mogelijkheid om opgevangen te worden door zijn oom N(...) H(...), bij wie hij de laatste 4 maanden woonde voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Op heden tonen deze opsporingen niet aan dat zijn oom niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar zijn vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Niets stelt dat betrokkene bovendien niet zou kunnen opgevangen worden door zijn 2 zussen, nl. S(...) R(...) of S(...) F(...), die volgens zijn verklaring nog in Afghanistan zijn.

En bovendien verblijft zijn meerderjarige broer S(...) F(...) eveneens illegaal op het Belgisch grondgebied. Rekening houdend met het feit dat F(...) in het bezit gesteld werd van een BGV, kan men stellen dat betrokkene samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan waar een familiaal netwerk aanwezig is. Bij een terugkeer, kan de broer van betrokkene desgevallend instaan en/of hulp bieden voor/bij de zorg en opvang van betrokkene, zoals dit op heden ook hier gebeurt. De situatie zal niet gewijzigd zijn.

(...)

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene samen met zijn meerderjarige broer naar Afghanistan voorop.”

In zijn uiteenzetting ter ondersteuning van het enige middel voert de verzoeker in wezen slechts betwisting omtrent het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, dit is waar de gemachtigde de terugkeer naar Afghanistan vooropstelt als duurzame oplossing. De verzoeker stelt met name dat in de bestreden beslissing niet onderzocht werd of zijn familie daadwerkelijk voor hem kan instaan en dat geen elementen onderzocht en aanwezig zijn waaruit volgt dat er voldoende garanties zijn op gebied van aangepaste opvang, onderwijs en geneeskundige verzorging. De verzoeker meent dat niet blijkt dat de gemachtigde zich ervan vergewist heeft dat het in het hoger belang is van de verzoeker dat hij

terugkeert naar Afghanistan, waarbij de verzoeker ingaat op de verschillende in de bestreden beslissing voorgestelde mogelijkheden van opvang in Afghanistan.

4.7. Uit het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een terugkeer naar het land van herkomst voorop stelt samen met zijn broer, kan worden afgeleid dat de gemachtigde van oordeel is dat *in casu* artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Uit artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de vreemdelingenwet blijkt dat de duurzame oplossing kan bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging, hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. De wet voorziet zodoende uitdrukkelijk dat er in het kader van het bepalen van de duurzame oplossing voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling garanties moeten zijn van opvang en verzorging in het land van herkomst. Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter, zoals de verzoeker terecht opmerkt, dat een zorgvuldig onderzoek is gebeurd omtrent deze garanties.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde enkel stelt dat niet voldoende bewezen is dat er geen enkele mogelijkheid meer is op opvang in Afghanistan, dat er geen enkel objectief element is dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen en dat de simpele verklaring dat de verzoeker geen contact meer heeft of kan opnemen met zijn ouders of andere familieleden niet voldoet en op zijn minst bevreemdend te noemen is. Er wordt gesteld dat, indien een mogelijkheid tot terugkeren naar de ouders in Kabul niet mogelijk is, er nog de mogelijkheid bestaat dat de oom N.H, bij wie de verzoeker de laatste vier maanden voor zijn vertrek woonde, hem opvangt. Er wordt verder gesteld dat het aan de verzoeker is om alle passende maatregelen te nemen om zijn familieleden op te sporen en dat deze opsporingen op heden niet aantonen dat de oom niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar zijn vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat niets stelt dat de verzoeker bovendien niet zou kunnen opgevangen worden door twee van zijn zussen die volgens zijn verklaring nog in Afghanistan zijn. Tenslotte wordt aangegeven dat kan gesteld worden dat de verzoeker samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan waar een familiaal netwerk aanwezig is en dat de broer desgevallend kan instaan en/of hulp bieden voor/bij de zorg en de opvang van de verzoeker, zoals dit op heden ook hier gebeurt. De gemachtigde stelt dat de situatie niet zal gewijzigd zijn.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt aldus dat een aantal mogelijkheden worden voorgesteld van personen die de verzoeker zouden kunnen opvangen en dat aangegeven wordt dat de verzoeker niet heeft aangetoond of bewezen dat opvang door deze personen niet mogelijk zou zijn. Dergelijk oordeel houdt echter in dat de gemachtigde de plicht die op hem rust krachtens de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet afwentelt op de aanvrager. De Raad benadrukt dat artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje van de vreemdelingenwet duidelijk is in die zin dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts een duurzame oplossing kan zijn, wanneer tevens garanties aanwezig zijn op adequate opvang en verzorging door de ouders of andere volwassenen. Het komt voorts aan de gemachtigde toe om de duurzame oplossing te bepalen en wanneer hij de terugkeer naar het land van herkomst voorop stelt als duurzame oplossing komt het dan ook aan hem toe om er zich van te vergewissen dat garanties op adequate opvang en verzorging voorhanden zijn alvorens een beslissing te nemen. Het feit dat de verzoeker niet heeft aangetoond of bewezen dat opvang door de aangehaalde personen niet mogelijk zou zijn, kan in dit verband dan ook niet volstaan om te besluiten dat de wettelijk vereiste garanties aanwezig zijn.

4.8. In zijn nota met opmerkingen gaat de verweerder niet specifiek in op de door de verzoeker aangehaalde schending van voormelde artikelen 61/14 en volgende en op het betoog van de verzoeker aangaande het ontbreken van (een onderzoek naar) garanties, maar stelt hij slechts dat op zorgvuldige wijze is nagegaan dat er in hoofde van de verzoeker verscheidene mogelijkheden van opvang zijn, waarna dat onderdeel van de bestreden beslissing geciteerd wordt dat betrekking heeft op de mogelijke opvang door de hogervermelde familieleden. Vervolgens geeft de verweerder aan dat het niet kennelijk

onredelijk is om in de voorliggende situatie te oordelen dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België ligt, terwijl de loutere beweringen als zou de verzoeker niet weten waar zijn familie is uiteraard niet kunnen volstaan om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. De Raad herhaalt echter dat de verantwoordelijkheid voor het bepalen van de duurzame oplossing, met inbegrip van de uitdrukkelijk in de wet vereiste garanties, bij de gemachtigde en niet bij de verzoeker ligt.

In dit verband kan eveneens gewezen worden op artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Uit deze bepaling blijkt zodoende uitdrukkelijk dat op de gemachtigde de plicht rust, wanneer een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd, zich ervan vergewist te hebben dat de minderjarige die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst.

4.9. Gelet op de voormelde artikelen 61/14, 2°, tweede streepje en 74/16, § 2 volstaat het derhalve niet om louter te stellen dat het feit dat de (voogd van de) minderjarige niet zou bewezen of aangetoond hebben dat opvang niet mogelijk is, of om er van uit te gaan dat een persoon die de minderjarige voor zijn vertrek uit het land van herkomst gedurende een beperkte tijd (*in casu* vier maanden) heeft opgevangen, *in casu* de oom N. H, de verzoeker opnieuw zou kunnen opvangen, of om louter te poneren dat de persoon bij wie die de minderjarige thans in België verblijft, zoals *in casu* de meerderjarige broer van de verzoeker, dit in het land van herkomst ook wel zal doen.

Aangaande de oom geeft de verzoeker tijdens een verhoor in toepassing van artikel 61/16 van de vreemdelingenwet, dat plaatsvond op 25 oktober 2013 aan dat hij met dit familielid geen contact meer heeft, hetgeen hij in zijn verzoekschrift herhaalt. Er blijkt uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde zich ervan heeft vergewist dat er garanties zijn dat deze oom de verzoeker (op duurzame wijze) kan opvangen en verzorgen.

Aangaande verzoekers broer blijkt evenmin uit het administratief dossier of uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde zich ervan vergewist heeft dat deze daadwerkelijk zal terugkeren naar Afghanistan en daar voor de opvang en verzorging van de verzoeker kan en zal instaan. Er blijkt – bij wege van voorbeeld - evenmin dat de gemachtigde is nagegaan of de broer van de verzoeker in Afghanistan over enige huisvesting beschikt waar hij de verzoeker kan opvangen.

Het gebrek aan informatiegarant dienaangaande klemmt *in casu* des te meer de verzoeker het telefoonnummer van zijn broer die in België verblijft, tijdens het verhoor van 25 oktober 2013 heeft opgegeven, zodat het geen noemenswaardige problemen kon stellen voor de gemachtigde om zich omtrent een eventuele opvang van de verzoeker in Afghanistan door de betrokken meerderjarige broer garanties te verschaffen. In de “synthesenota/MINTEH” van 17 december 2013 wordt in het onderdeel “*Beslissing : akkoord afgifte bijlage 38 gezien*” aangaande de broer echter slechts gesteld: “*Broer van betrokkene heeft eveneens bijlage 13 QQ gekregen en betrokkene dient desgevallend met zijn broer terug te keren en kan ook door hem opgevangen worden – gezien zijn leeftijd wordt verondersteld geacht voldoende te zijn*”. In de bestreden beslissing wordt tevens zonder meer gesteld dat de situatie niet gewijzigd zal zijn. Waarop dergelijke loutere affirmatie is gestoeld, kan echter niet blijken.

In de nota met opmerkingen stelt de verweerder aangaande de broer nog dat het niet kennelijk onredelijk is om te overwegen dat de meerderjarige broer, net zoals in België het geval is, bij een terugkeer naar Afghanistan zou kunnen instaan voor de zorg en opvang van de verzoeker en dat het loutere feit dat de meerderjarige broer vroeger in Afghanistan niet instond voor de opvang en zorg, geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde dat zulks op heden wel het geval is. Ook hier gaat de verweerder aldus uit van de veronderstelling dat bij een terugkeer naar Afghanistan, de thans in België bestaande situatie niet zal wijzigen, zonder dat enige aanwijzing, laat staan garantie bestaat dat dit inderdaad het geval zal zijn. De verweerder betwist voorts niet dat verzoekers broer in Afghanistan niet instond voor de opvang en zorg voor de verzoeker.

Aangaande de ouders dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing slechts gesteld wordt: “*Indien betrokkene niet kan terugkeren naar zijn ouders in Kabul*”. Uit deze voorwaardelijk geformuleerde zinsnede blijkt niet dat de gemachtigde zich zou hebben vergewist van enige garantie op opvang en verzorging door verzoekers ouders in Afghanistan. Ook uit de stelling van de gemachtigde dat verzoekers verklaringen dat zijn ouders naar Pakistan en daarna naar Iran zijn gevlucht en dat hij hen niet meer kan bereiken niet voldoen en op zijn minst bevreemdend te noemen zijn, blijkt geenszins dat de gemachtigde op zoek is gegaan naar enige garantie dat de verzoeker voor opvang en verzorging bij zijn ouders terecht kan.

Wat ten slotte twee van verzoeksters zussen betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoeker verklaard heeft dat deze nog in Afghanistan zouden zijn. Dit blijkt echter niet uit het verslag van het voormelde verhoor van 25 oktober 2013, waaruit blijkt dat de verzoeker slechts woonplaatsen in het verleden heeft aangegeven en verder verklaard heeft dat hij niet weet of de betrokken zussen nog in Afghanistan verblijven en dat hij er niet zoveel contact mee had. Ook aangaande de zussen blijkt niet dat de gemachtigde er zich van vergewist heeft dat er enige garantie op opvang en verzorging bestaat, gezien de bestreden beslissing slechts aangeeft dat “*(n)iets stelt dat de betrokkene bovendien niet zou kunnen opgevangen worden door zijn 2 zussen, (...)*”. Er werd geen poging ondernomen om de zussen te contacteren of te lokaliseren, laat staan dat werd nagegaan of zij in staat zijn om de verzoeker op te vangen en zijn verzorging en opvoeding op zich te nemen.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat in voormelde synthesenota van 17 december 2013 in het onderdeel “*Beslissing : akkoord afgifte bijlage 38 gezien*” aangaande de oom en de zussen het volgende wordt gesteld: “*Bovendien: opvang bij oom mogelijk? Bij zussen?*” Uit deze als vraag geformuleerde zinnen en uit het ontbreken van enige indicatie in het administratief dossier dat er op zou kunnen wijzen dat daadwerkelijk werd nagegaan of de verzoeker door de oom of zussen kan worden opgevangen en dat zij voor de verzorging van de verzoeker kunnen instaan, blijkt niet dat een zorgvuldig onderzoek is gebeurd omtrent garanties op opvang en verzorging door de genoemde familieleden.

4.10. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog aannemelijk heeft gemaakt dat geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd bij het bepalen van de duurzame oplossing zoals voorzien in artikel 61/14 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.11 In de nota met opmerkingen stelt de verweerder nog dat de bestreden beslissing twee luiken bevat en dat de verzoeker het motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, met name de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven, niet betwist, maar slechts ingaat op het onderdeel van de bestreden beslissing waarin geantwoord wordt op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad wijst er echter op dat, gelet op het hoger geciteerde artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling geen beslissing tot verwijdering kan genomen worden zonder elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging te nemen, rekening te houden met het hoger belang van het kind en zich ervan te vergewissen dat deze minderjarige die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. Zodoende kan de beslissing tot verwijdering niet losgekoppeld worden van het bepalen van de duurzame oplossing en de vergewisplicht omtrent de vereiste garanties. De verweerder kan derhalve niet voorhouden dat het op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gesteunde motief op zichzelf kan blijven bestaan om de bestreden beslissing te verantwoorden.

De gegrondheid van het enige middel leidt dan ook tot de nietigverklaring van de bestreden akte in zijn geheel.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 houdende het bevel tot terugbrenging, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE